

அகநானூற்றுப்பாடல்களில் வேங்கை மரம்

முனைவர் நா. புண்ணியமூர்த்தி,

உதவிப்பேராசிரியர்,

கே.எஸ். ரங்கசாமி கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி),

திருச்செங்கோடு, நாமக்கல் - 637215.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

சங்கத்தமிழரின் தாவரவியல் அறிவு ஆழம் மிக்கதாகும். தொல்காப்பியத்திற்கு முன்னும், பின்னும் தோன்றி சங்க இலக்கியத்துள் தாவரங்களைப் பற்றிய பல்வேறுசெய்திகள் நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் அடைமொழிகளின் வழியாலும், உவமைகள் வழியாலும் இனங்காட்டப்படுகின்றன. இதன்வழி இயற்கையோடு இயைந்த தமிழர்தம் வாழ்வியல் தொடர்பையும், தாவரங்களின் வாழ்வியல் பதிவையும் அகநானூற்றுப்பாடல்கள் விளக்கிக் காட்டுகின்றன.

முன்னுரை

அகநானூறு எட்டுத்தொகை சங்ககாலத்தமிழ் நூல் தொகுப்பிலுள்ள ஒரு நூல் ஆகும். இந்நூல் அகத்திணை சார்ந்த நானூறு பாடல்களில் தொகுப்பாக விளங்குவதால் அகநானூறு என வழங்கப்படுகிறது. அகநானூற்றைப் பாடியப்புவவர்கள் இயற்கை சார்ந்த தாவரங்கள் பற்றி அதிகமான பாடல்கள் பாடியுள்ளார்கள். இவ்வகலில் வாழும் அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஆதாரமாக விளங்குவது தாவரங்களே. எவ்வயிராயினும் ஏதோ ஒருவகையில் தாவரங்களையே தமது உணவுக்காகச் சார்ந்துள்ளன. தாவர உண்ணியாயின் நேரடியாகவும், ஊன் உண்ணியாயின் மறைமுகமாகவும் தாவரங்களை நம்பியே வாழ்கின்றன என்பதை இக்கட்டுரையின் வாயிலாக அறிந்து கொள்ள முயலப்படுகின்றது.

தொல்காப்பியம்

உலகியலில் கருப்பொருள் என்பது ஒவ்வொரு நிலத்திலும் கால் கொள்ளும் பொருளாகும். அது நிலத்துடன் தொடர்புடையது, காலந்தோறும் வளர்ச்சிப்பெறும் இயல்புகொண்டது. இக்கருப்பொருளை, “இடத்திலும், காலத்திலும் தோன்று ம் பொருள். அது தேவர், மக்கள், விலங்கு முதலாயினவும் உணவு செயல் முதலாயினவும் இன்ன வான பிறவும் ஆகிய பலவகைப்படும்” என்கிறார் இளம்பூரணர்.

முப்பொருள்களுள் கருப்பொருள் நிலத்தின் அடிப்படையிலும் காலத்தின் அடிப்படையிலும் தோன்றுவது. உலகியலில் முதற்பொருளின் அடிப்படையாகக் கருப்பொருள் எல்லா நிலைகளிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. கருப்பொருளை இலக்கியத் தூண்டலுக்கும் அடிப்படையாக அமைவது. எனவே அகப்பாடல்களில் பெரிதும் இடம்பெற்றுச் சிறப்பிக்கப் பெறுவன கருப்பொருளே யாகும். இத்தகைய கருப்பொருள் தொகுதியை,

தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகை

அவ்வகைப் பிறவும் கருவென மொழிப (தொல். பொருள். அகம். நூ. 20)

என்ற நூற்பாவினவழி தொல்காப்பியர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். இதற்கு உரைவகுத்த இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகிய உரையாசிரியர்கள், “அவ்வகைப் பிறவும் கருவென மொழிப என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா கொண்டு பூ, நீர், ஊர் முதலியவற்றையும் ஒவ்வொரு நிலத்திற்குரிய

கருப்பொருளும்”² இணைத்துக் கூறியுள்ளார்.

தாவரம்: சொல் விளக்கம்

தாவரங்களைப் பற்றிய அறிவியல் செய்திகளைக் கொண்டது. தாவரவியல் ஆகும். பண்டையத்தமிழர் தாவரவியலில் மிகுந்து புலமைப் பெற்றிருந்தனர். தமிழில் மரம், செடி, கொடி, புல், புதர் முதலானவற்றை ஒருங்கே தொகுத்துச் சூட்டப்பெறும் பெயர் ‘தாவரம்’ ஆகும். “தாவரம் என்பது ‘ஸ்தாபரம்’ என்ற வடசொல்லின் திரிந்த வடிவமாகக் கருதப்படுகிறது. ‘தாவரச்சங்கமம்’ என நிலத்தினை இயங்குதிணைப் பொருட்களையும் சுட்டுதல் மரபு. அவ்வகையில் ‘தாவரம்’ எனும் சொல் வழக்கு புடைப்பெயர்ந்து இயங்காத பொருள்கள் அனைத்தையும் குறிக்கும் பொதுச் சொல்லாக நின்று, அவற்றுள் ஒரு பிரிவாகிய மரம், செடி, கொடி முதலானவற்றைச் சிறப்பாகச் சுட்டுகின்றது”³ என்று தாவரவியலார் மொழிவர். நிகண்டுகளில் மரம் பொதுப் பெயர்களுள் ஒன்றாகத் தாவரம் என்ற சொல் இடம்பெறுகிறது. இதனால் தாவரம் என்ற சொல் இடைக்காலம் தொடரே தமிழகத்தில் வழக்கில் இருந்திருக்க வேண்டும் எனலாம். மேலும், தாவரங்களைக் குறிக்கும் செடி, கொடி எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளன. இவ்வாறு அறிஞர்கள் தாவரத்தைக் குறிக்கப் பல சொற்களைப்பயன்படுத்தியிருந்தாலும் ‘தாவரவியல்’ என்ற சொல்லே நிலைத்து நிற்கக்கூடிய சொல்லாக விளங்குகிறது.

தாவரங்களின் வகைப்பாட்டில் நிகண்டு

சங்கத்தமிழகத்தில் வளரியல்பு அடிப்படையில் தாவரங்கள் வகைப்படுத்துப்பட்டுள்ள மையை அகநானூற்றுப்பாடல்கள் வழி அறிகிறோம். அவை மரத்தாவரம், கொடித்தாவரம், நிலத்தாவரம் எனப்படும். இவ்வகைப்பாடு பூவை மையமாக வைத்துப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அடிப்படையில் கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நிலப்பூ, நீர்ப்பூ என்பதன் அடிப்படையில் அகநானூற்றுப்பாடல்களின் தாவரங்கள் பிரித்தறியப்பட்டுள்ளன. கோட்டுப்பூ மரத்தில் பூப்பது, கொடிப்பூ கொடியில் பூப்பது, நிலப்பூ செடியில் பூப்பதாகும். சங்க அகப்பாடல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்நால்வகையினையும் பிங்கலநிகண்டு,

கோட்டுப்பூ கொடிப்பூ நீர்ப்பூ வொடு
புதற்பூ ஏன்றியவை நால்வகைப் பூவே (பிங்.நூ.2781)

என்று எடுத்துரைக்கின்றது. சேந்தன் திவரகரமும்,

கோட்டுப்பூ கொடிப்பூ நீர்ப்பூ நிலப்பூ
தோற்ற முடைய பூவின் தொடர்பே (சேந்.தி.ப:97)

என்று குறிப்பிடுகிறது.

தாவரங்கள் அறிவியல்

சங்க காலத்தே தமிழகத்தில் காணப்பட்ட தாவரங்கள் அறிவியல் சார்ந்த நிலையில் பல்வேறு பகுப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியர்,

புறக் காழனவே புல் என மொழிய
அகக் காழனவே மரம் என மொழிப (தொல்.நூ.1585)

எனத் தாவரத்தொகுதிகள் முழுவதையும் புறத்தே உறுதியானவற்றைப் புல் எனவும் அகத்தே உறுதியானவற்றை மரம் எனவும் இருநிலைகளில் பகுத்துக்காண்கின்றார். இன்றுமரம் என்று கருதக்கூடிய தென்னை, பனை முதலானவற்றை அவர் புல்லென அறிவியல்நுட்பத்தோடு குறிப்பிடுகின்றார். ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு நிலையில் மிக நுட்பமாக அமைகின்றது. இருவித்திலை வகையில் காணப்படும். அனைத்துத் தாவரங்களையும் குறிக்கும் வகையில் தொல்காப்பியர் ‘மரம்’ என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துவது கவனத்திற்குரியது.

மேற்புறப்பட்டைகள் தடித்தும் உட்புறம் மென்மையுடனும் காணப்படும் தாவரம்புல் வகையைச் சேர்ந்ததாகவும், மேற்புறப்பட்டைகள் மென்மையானதும் நடுப்புறம் காய்ந்த தன்மையுடன் அமையும் தாவரம் மரவகைத் தாவரங்களையும் தற்கால (monocot) “ஒருவித்திலைத் தாவரங்கள் புல் எனவும் இருவித்திலைத் தாவரங்கள் மரம்”⁴ எனவும் அக்காலத்தே வழங்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், இத்தாவரங்களுக்கிடையிலான வேறுபாடுகளையும் மிக நுண்ணிதாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

தோடே மடலே ஓலை என்றா

ஏடே இதழே பாளை என்றா

ஈர்க்கும் குலை என நேர்ந்தன பிறவும்

புல்லொடு வரும் எனச் சொல்லினர் புலவர்

(தொல்.நூ.1586)

தோடு, மடல், ஓலை, ஏடு, இதழ், பாளை, ஈர்க்கு, குலை எனப் புல் வகைத் தாவர உறுப்புக்களையும்,

இலையே முறியே தளிர் கோடே

சினையே குடையே பூவே அரும்பே

நனை உள்ளூறுத்த அனையவை எல்லாம்

மரனொடு வரூஉம் கிளவி என்ப

(தொல்.நூ. 1587)

இலை, முறி, தளிர், கோடு, சினை, குழை, பூ, அரும்பு, நனை என மரவகைத் தாவர உறுப்புக்களையும் குறிப்பிடுவதன் மூலம் இவ்விரு வகைப்பாட்டிற்கிடையிலான வேறுபாட்டினைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றார். தோடு, மடல், ஓலை, ஏடு, பாளை, ஈர்க்கும், குலை ஆகியன புல் வகைத் தாவரங்களுக்கு மட்டுமே உரியவை. அதே போல் இலை, முறி, தளிர், கோடு, சினை, குழை, பூ, அரும்பு, நனை ஆகியவை புல் வகைத் தாவரத்திற்கும் மர வகைத் தாவரத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடு

நுட்பத்துடன் உணர்த்தப்படுகின்றது.

உயிர்கள் பற்றிய ஒட்டு மொத்தப்பகுப்பினை விளக்கும் தொல்காப்பியர்,

புல்லும் மரனும் ஓரறிவினவே

பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே

(தொல்.நூ.1527)

எனத் தாவரங்களையும் ஓரறிவு உயிருடையனவாகக் குறிப்பிடுவது. அக்காலத்தமிழரின் சிறந்த அறிவை விளக்குவதாய் அமைகின்றது.

தாவரமும் காலமும்

காலம் உணர்தல் சூழல் அறிவில் மிகமுக்கியமான ஒன்றாகும். ஏனெனில் சூழல் மாறுபாட்டிற்கும், காலத்திற்கும் மிகத்தொடர்புள்ளது. அவ்வகையில் பண்டைத்தமிழர்கள் ஓர் ஆண்டுக் காலத்தைச் சூழல் நிலைப்பாட்டிற்கமைய ஆறாகப் பிரித்து அவற்றிற்கு,

1. இளவேனில் - சித்திரை, வைகாசி
2. முதுவேனில் - ஆனி, ஆடி
3. கார் - ஆவணி, புரட்டாசி
4. கூதிர் - ஐப்பசி, கார்த்திகை
5. முன்பனி - மார்ச்சி, தை
6. பின்பனி - மாசி, பங்குனி

எனப்பெயரிட்டனர். இவ்வாறு பெரும் பொழுதுகளுக்கான காலக் கணக்கீடுகள் தொடர்பாக, “ஆறு என்ற தொகைக்குறியீடு தொல்காப்பியத்துள் இல்லை. கார், கூதிர், பனியெதிர் பருவம் வேனில் பின்பனி என்ற பெயரீடுகளே தொல்காப்பியத்துள் உள்ளன. இவற்றிற்குரிய மாத கணக்கீடுகள் மூல நூலுள் இல்லை. எனினும் உரை நூல்கள் அவற்றை விரித்துரைக்கும்”⁵ எனக் க.ப. அறவாணன், உரையாசிரியர்களாலேயே ஆறு பொழுதுகளாக மாற்றம் பெற்றமையைச் சுட்டுகின்றார். எனினும் சங்கப்பாடல்கள் ஆறுபொழுதுகளையும் வேற்றுமைப்படுத்தி விளம்பியிருப்பது கருதத்தக்கது. எவ்வாறாயினும் இவ்வாறு பொழுதுகளுக்கூரிய பெயர்களும் அக்காலச்சூழல் பொருத்தம் குறித்தே பெயரிட்டு வழங்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு கால மாற்றத்தையும் அக்காலத்தே இடம் பெற்ற இயற்கைச் செயல்களையும் கணித்து உணர்ந்து கொண்டனர்.

“பெயல் பொழிதலாலும் முல்லை சிரித்தலாலும் பிடவம், கொன்றை, காயா அவிழ்தலாலும் ஆற்றிநீர்ப்பெருகி வருதலாலும் தேரை ஒலித்தலாலும் கார்ப்பருவ வரவு இனங்கண்டு கொள்ளப்படும்”⁶ என்பதைக் கூறவரும் சங்கப்பாடல்கள் பலவாகும்.

நுணா, கோங்கம், அதிரல், பாதிரி, புன்கம், மரா, குரவம் போன்று பல தாவரங்கள் இளவேனிற்காலத்தே மலரும் இயல்புடையன. வேனிற்காலத்தில் வருவேன் எனக் கூறிப்பிரிந்து சென்ற தலைவன், குறித்தக்காலத்தில் வாராத நிலையில் தலைவி, தன்னைச் சுற்றியுள்ள இயற்கை நிகழ்வுகள், வேனிற்காலத்திற்குரியதாக இருப்பதைச் சுட்டி, தலைவன் வாரா நிலையைக் கூறுவதாக வரு

ம் சங்கப்பாடல்கள் கார் காலத்தே இயற்கை நிலையில் ஏற்படும் மாறுபாடுகளைத் தருகின்றன.

வேங்கை

பூக்கும் இருவித்திலைத் தாவரமாகிய வேங்கையின் தாவரப்பெயர் 'உரோகார்ப்பஸ் மார் சூப்பியம்' என்பதாகும். இது "காலிசிபுளோரே என்ற தாவரத்தொகுதியையும் 'பாப்பிலியோனிடே' என்ற தாவரக் குடும்பத்தையும் சார்ந்ததாகும். பிற்கால இலக்கியத்தில்திமிசு, திமில், கணி என்ற பெயர்களில் வேங்கைமரம்"⁷ இடம் பெற்றுள்ளதாக ஆய்வாளர் குறிப்பிடுவர்.

"வேங்கை மரம் குறிஞ்சி நிலமாகிய மலையும், மலை சார்ந்த பகுதியிலும் வளரும் இயல்புடையவை ஆகும். எல்லா மாவட்டங்களிலும் முல்லை நில இலை உதிர்ப்புக் காடுகளில் 600 தொடங்கி, 3000 அடி வரையில் ஓரளவிற்குப் பரவலாகக் காணப்படும்"⁸ எனத் தாவரவியலார் குறிப்பர்.

"வேங்கை மரம் 4500 அடி உயரமான மலைப்பாங்கிலும் இலையுதிர் காடுகளிலும் வளரும்"⁹ தன்மையுடையது.

சங்க இலக்கியங்கள் சிறப்பித்துக்கூறும் மிக உயரமாக வளரும் பெரும் மரம் வேங்கை. மஞ்சள் நிறமான பூக்கள் எரிகொப்பு விட்டார் போன்ற செம்மையும், மஞ்சளும் கலந்த பொன்னிறமாகத் தோன்றும். இம்மரம் பூத்தப்பொழுதில் வேங்கை வரிப்புலியை ஒத்தத்தோற்றம் அளிப்பதால் மகளிர் இதனைப் 'புலி, புலி' என்று ஆரவாரம் செய்து கூச்சலிடுவர். இம்மலர் பூக்கும் காலம் திருமணம் மற்றும் தினையறுவடைக்குரிய நன்னாளாகவும் எனப் பழந்தமிழர் கருதியதை அகநானூற்றுப்பாடல்கள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. வேங்கை மரம் உயர்ந்த மலைச்சாரலில் நறுமணம் மிகுந்த மலர்கள் அடர்ந்து காணப்படுவதைத் தாவரவியலாளர் கூறுவதற்கேற்ப சங்க இலக்கியப்பாடல்கள் மெய்ப்பிக்கின்றன. இதனை,

ஓங்கல் மிசைய வேங்கை யொள் வீ (அகம்.228:10)

சாரல் வேங்கைப் படுசினைப் புதுப்பூ (அகம்.288:3)

என்ற புலவர்கள் தொடர்களின் வழி அறியமுடிகிறது. வேங்கை மரம் மிக உயர்ந்து காணப்படும் என்பதை, 'ஓங்குநிலை வேங்கை' (புறம்.265:2) எனவும், 'பெருவரை வேங்கை' எனவும், 'கருங்கால் வேங்கை' எனவும் உணர்த்துகிறது. இவ்வாறு உயர்ந்து காணக்கூடிய வேங்கை மரத்துடன் பலாமரமும் நிறைந்து காணப்படும். இதனை,

கோளறவு அறியாப் பயங்கெழு பலவின்

வேங்கை சேர்ந்த வெற்பகம் (அகம்.162:19-20)

என்று பரணர் பாடல் தொடரில் சுட்டிக்காட்டுகிறார். வேங்கைமரத்திற்கு 'செம்மரம்'¹⁰ என்ற பெயர் சுட்டப்பட்டுள்ளதாகத் தாவரவியலார் குறிப்பிடுவர்.

வேங்கைமரத்தின்பூத்துக்குலுங்கும் மலர்க்கொத்தின் அழகைப்புலப்படுத்திப்புலவர்கள் பாடியுள்ளதை,

வேங்கையும் ஒள்ளினர்... (அகம்.2:16)

தேங்கமழ் இணர வேங்கை... (அகம்.118:2)

வேங்கைப் பொண்ணினர்... (அகம்.182:1)

என்னும் அடிகளின் மூலமாகப் புலவர்கள் வேங்கைப் பூவினைச் சிறப்பிக்கின்றனர். இதன் வழி வேங்கையின் இணர் ஒள்ளியதாக விரிந்து நறுமணத்துடன் பொன் போன்றநிறத்தில் காணப்படும் என்பதை அறிய முடிகிறது.

வேங்கையின் பூ சற்றுச் செம்மை கலந்த மஞ்சள் நிறமானது எனினும் பொன்னினையும் தீயினையும் ஒப்பிட்டுப் பாடியுள்ள பாங்கினைப் புலவர்கள் வழி அறியமுடிகிறது. இதனை,

கருங்கால் வேங்கைச் செம்பூம்... (அகம்.345:8)

அழற்சினை வேங்கை... (அகம்.398:17)

என்ற தொடர்கள்வழி அறியலாம். மேலும் வேங்கைப் பூக்கள் தனித்தனியே சிதறிப்பாய்வது, கொல்லன் ஊதுலையினின்றும் எழும் காற்றால் உலை நெருப்புப்பொறி பாய்வதைப் போன்றிருந்தது என்றும் பாய்ந்து பக்கத்துக் கரும்புதரில் வேங்கைமலர் படிந்த காட்சி மின்மினிப்பூச்சி தாவிப்படிந்தது போன்றும் காட்சியளித்ததை,

நல்லினர் வேங்கை நறுவீ கொல்லன்

குருகு ஊது மிதியுலைப் பிதிர்விற் பொங்கிச்

சிறுபன் மின்மினி போலப் பலவுடன்

மணிநிற இரும்புதல் தாவும் நாட (அகம்.202:5-8)
என்ற பாடலின் வழியாக ஆலூர்கிழார் மகனார் கண்ணனார் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார்.

வேங்கை மலரினைத் தீயாக மட்டுமின்றிப் புலியாகவும் உவமித்துப் பாடியுள்ளனர். “சங்க இலக்கிய வரிப்புலி, பொறிப்புலி (அ) பெருஞ்சிறுத்தை, சிறிய சிறுத்தை என்ற மூன்றுவகைப் புலிகளைப் பற்றிய குறிப்புகளைத் தருகிறது என்றும் இதில் வரிப்புலியே வேங்கை மலர்களோடு ஒப்பிட்டுப் பாடியுள்ளதை”¹¹ ஆய்வாளர் குறிப்பிடுவார்.

வரிப்புலியின் உடல் செம்மையாகவும் அதன் மேல் கருமையான கோடுகளும் இடம்பெற்றிருக்கும். வேங்கையின் மலர்கள் செம்மையாகவும் அதன் கிளைகள் கருமையாகவும் இருப்பதால் வேங்கையை வரிப்புலிக்கு உவமையாக ஒப்பிட்டுப் பாடியுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

பூத்தவேங்கையைப்பார்த்துப் ‘புலி, புலி’ என்று கூச்சலிடுகின்றாள் ஒருத்தி. ஊர் மனைகளில் இவ்வோலம் எட்டிற்று. ஆட்களை அடித்துச் செல்லப் புலி வந்ததெனக்கருதிய ஆடவர் வில்லும் கையுமாக ஓடோடி வந்தனர். புலியைக் காணவில்லை, குறமகளைக் கண்டு ‘புலிஎங்கே’ என்று வினாவினர். அதற்குக் குறமகள் ‘வேங்கைப்பூவேண்டும்’ என்றாள். இதனை,

கிளர்ந்த வேங்கைச் சேணெடும் பொங்கர்ப்
பொன்னேர்ப் புதுமலர் வேண்டிய குறமகன்
இன்னா விசைய பூசல் பயிற்றலின்
ஏகல் அடுக்கத் திருளைச் சிலம்பின்
ஆகொள் வயப்புலி யாகுமஃதெனத்தம்
மலைகெழு சீறார் புலம்பக் கல்லெனச்
சிலையுடை யிடத்தர் போதரு நாடன் (அகம்.52:2-8)

என்று நொச்சி நியமங்கிழார் கூறியுள்ளார்.

ஓலிசினை வேங்கை கொய்குவம் சென்றுழிப்
புலிபுலி என்னும் பூசல் தோன்ற... (அகம்.48:6-7)

என்ற பாடல்களின் வழியாகத் தங்கால் முடக்கொற்றணர் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார்.

வேங்கைப்பூவை வண்டுணா மலர் என்று கூறும் பிங்கலம் எனினும், வண்டுபடு வேங்கையின் மலரைக் கண்ணியாகச் சூடி வருகிறான் தலைவன் என்பதை,

விரியினர் வேங்கை வண்டுபடு கண்ணியன் (அகம்.38:1)

என்று தம் பாடலடியில் மூலமாக வடம வண்ணக்கண் பேரி சாத்தனார் கூறுகிறார்.

வேங்கைப் பூக்கிறது

வேங்கை மரத்தின் பொன் போன்ற மலரைப் போன்ற அதன் தாதும் சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளது. வேங்கையின் தாது பொன்னிறத்தில் காணப்படுவதால் காற்று வீசும்போது குறிஞ்சி நிலத்தில் அத்தாதுக்கள் காணப்படும். இவை மயில்களின் தோகையில் உதிரப் பெற்று அழகுடன் தோற்றம் அளிப்பதாகப் பாடல்களில் புலவர்கள் சுட்டியுள்ளனர்.

.... அங்குழை வேங்கை
நன்பொன் அன்ன நறுந்தாது உதிரக்
காமர் பீலி ஆய்மயிற் றோகை (அகம்.378:3-5)

என்ற பாடலின் பொன் போன்ற வேங்கை மலரின் தாது காற்றால் அசைந்து மயில்களின் தோகையில் பட்டு அதன் நிறம் மாறிய தன்மையைக் காவட்டனார் சுட்டியுள்ளார். இதே போன்று அரும்புகள் முதிர்ந்த வேங்கை மரத்தின் அசையும் மெல்லிய கிளைகளில் உள்ள பூவின் வாயினை வண்டுகள் திறத்தலால் அம்மலரில் உள்ள பொன்னையொத்த நுண்ணியப் பொடிகள் நீலமணிகள் ஒத்த மயிலின் தோகையின் உதிர்ந்த மயில்கள் மேலும் அழகுடன் சோலையில் ஆடுகின்றதை,

அரும்புமுதிர் வேங்கை அலங்கல் மென்சினைச்
சுரும்புவாய் திறந்த பொன்புரை நுண்தாது
மணிமருள் கலவத் துறைப்ப அணிமிக்கு
அவிர்பொறி மஞ்சை யாடுஞ் சோலை (அகம்.242:1-4)

என்ற பாடலில் அழகுடன் பேரிசாத்தனார் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார்.

வேங்கை மலர் மிகுந்த மணமுடையது என்பதையும் அகநானூற்றுப்புலவர்கள் தம் பாடலடிகளில் பதிவுசெய்துள்ளனர். புள்ளிகளையும், வரிகளையும் உடைய புலி யானையுடன் பொருதலில் குருதி பாய்ந்து குறிஞ்சி நிலமெங்கும் புலால் நாற்றம் வீசியது. அந்நாற்றத்தை வேங்கையும் காட்டு மல்லிகையும் மலர்ந்து மணம் வீசி மாற்றியது என்பதை,

..... பொறிவரிப்

பூநுதல் யானையொடு புலிபொரக் குழைந்த

குருதிச் செங்களம் புலவற வேங்கை

உருகெழு நாற்றங் குளவியொடு விலங்கும்

(அகம்.268:1-4)

என்ற பாடலடியின் மூலம் வடமவண்ணக்கண் பேரிசாத்தனார் காட்டுகிறார். வேங்கையும், காட்டு மல்லிகை மலரும் ஒரே காலத்தில் மலர்ந்தது மணம் பரப்பியது என்பதை இப்பாடல்வழி அறிய முடிகிறது.

வேங்கைப்பூவும் - பூக்கும் காலமும்

வேங்கைப்பூ முதன்முதலில் தோன்றுதல் ஒரு பருவம் தொடங்கும் நாளை அறிவிக்கும் அறிவிப்பாகும். இது வேங்கைப்பூவுக்குரிய ஒரு குறிப்பிடத்தக்க தன்மையாகும். அதாவது இயற்கை அந்தந்தப் பருவங்களில் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளை மக்களுக்குச் சுட்டிக்காட்டும் திறம் கொண்டதாகும். இதனை,

பன்னாளும் நின்ற விடத்தும் கணிவேங்கை

நன்னாளே நாடி மலர்தலால்

(பழ.203:1-2)

என்ற பழமொழி நானூறு பாடல்வழி வேங்கை மலரானது நாளை மலர்வதை ஆராய்ந்து பார்த்து மலரும் என்பதை அறியலாம். நல்ல நாளை அறிவிக்கும் என்பது 'நன்னாள் வேங்கை' என்றொரு சிறப்பையும் இது பெற்றிருக்கின்றது. "நல்ல நாளை ஆராய்ந்து கணக்கீடு கணித்து அறிவிப்பதால் இது 'கணிவேங்கை'¹² எனப்பெயர் பெற்றதாகக் கோவை இளஞ்சேரன் குறிப்பிடுகிறார்.

வேங்கைப்பூ மலரும் காலத்தில் திணைக்கொய்தல் நடக்கும். அதுகாறும் திணைப்புனத்தைக் காத்து வந்த தலைவியின் பணி முடிவுக்கு வந்துவிடும். இதனால் தலைவனைச் சந்திப்பதில் தடை ஏற்படும். இறச்செறிப்பும் இதனைத் தொடர்ந்து அறத்தொடு நிற்கலும் நிகழும் இதன் நிறைவாகத் தலைவியின் வரைவு நேர்தலால் இருவரும் இணைவர். இருவருக்கும் மணம் நிகழ்வதற்கான அறிகுறியாக வேங்கை மலர்ந்து காணப்படும்.

வேங்கை மலர் மலர்ந்து நன்னாளை உணர்த்தும் என்பதை,

நன்னாள் வேங்கை பொன்மருள் புதுப்பூ

(நற்.384:7)

நன்னாள் பூத்த நாகிள வேங்கை

(அகம்.85:10)

எனவரும் அகநானூற்றுப்பாடலடிகளில் கூறுகின்றது. இவ்வாறு பருவம் அறிந்து நன்னாள் கூறி மலரும் வேங்கை முழுநிலவுக் காலத்தில் பூக்கும் என்பதைக் கபிலர்.

..... பைம்புதல்

வேங்கை ஒள்ளிணர் விரிந்தன

நெடுவெண் திங்களும் ஊர் கொண்டன்றே

(அகம்.2:15-17)

நல்நாள் வேங்கை வீ நற்காம் வரிப்பக

கார்தலை மணந்த.....

(அகம்.133:4-5)

என்ற தொடர்களில் புலவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வாழ்விற்குப் பொருளீட்டச் சென்றவன் மீண்டும் வரும் பருவம் கார்ப்பருவம்ஆகும்.

பொருளீட்டிமீண்டு வந்தவன் தலைவியைமணந்துகொள்வதை அறிவிப்பதாலும்வேங்கை மணநாள் அல்லது நன்னாள் வந்துவிட்டது என்பதை அறிவிக்கவே அது பூக்கிறதுஎன்று நம்பினார். 'நன்னாள் வேங்கை' (அகம்.85:11), 'நாட்பூ வேங்கை' (அகம்.205:20) என்றே குறிப்பிட்டனர். "இணர் விரிதலும் ஊர்கோடலும் இரண்டும் மணஞ்செய் காலம் இதுவென உணர்ந்து"¹³ எனத் தொல்காப்பிய விளக்கவுரையில் கூறுகிறார்.

வண்டுபடு வேங்கையின் மலரைத் தலைவன் கண்ணியாகச் சூடி வரும் வழக்கம் உண்டு

என்பதை, விரியிணர் வேங்கை வண்டுபடு கண்ணியன் (அகம்.38:1)

என்ற தொடர் வடம வண்ணக்கண் பேரிசாத்தனார் சுட்டுகிறார்.

முடிவுரை

மக்களின் அகவுணர்வு நிலையை முப்பொருளில் கருப்பொருள் முதற்பொருளாகிய நில, பொழுது இரண்டிலும் வெளிப்படுத்துகின்றது. தொல்காப்பியத்தில் முதற்பொருளாகிய நிலத்தினை ஐந்தாகப் பிரித்து, ஒவ்வொரு நிலச்சூழலுக்கும், தட்பவெப்பநிலைக்கும் ஏற்றவாறு கருப்பொருளாகிய தாவரங்களைக் காட்டியுள்ளன. தொல்காப்பியத்தில் காட்டியுள்ள கருப்பொருளாகிய தாவரங்கள் அந்தந்த நிலங்களுக்கு மட்டுமல்லாமல் பிற நிலங்களுக்கும் எடுத்த

துக்காட்டுவதும் உண்டு. இவற்றை இலக்கண ஆசிரியர் திணைமயக்கம் என்பர். தாவரங்களாகிய கருப்பொருட்களின் வருணனையால் முதற்பொருட்குழலும் உரிப்பொருட்சிறப்பும், புலப்பட்டுப் புலவரின் பாடல் நோக்கு நிறைவு பெறுகின்ற தன்மையை அகநானூற்றுப்பாடல்கள் பெற்றுள்ளன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. இளம்பூரணர் உரை, தொல்காப்பியர், பொருள், மெய்யியல், ப.1.
2. மேலது, பக்.18-19.
3. வே. நெடுஞ்செழியன், தமிழர் கண்ட தாவரவியல், ப.2.
4. மகிழேந்தி, சுற்றுச்சூழலியல் நோக்கில் சங்கத்தமிழகம், ப.46.
5. க.ப. அறவாணன், அற்றைநாள் காதலும் வீரமும், பக்.103-104.
6. வா.சா. பானுநூர் மைதீன், பழந்தமிழ் அகப்பாடல்களில் நிலமும் பொழுதும், ப.205.
7. கு.சீனிவாசன், சங்க இலக்கியத்தில்; தாவரங்கள், பக்.24-25.
8. ச.சண்முகசுந்தரம், தமிழ் நாட்டுத் தாவரங்கள், ப.108.
9. கு.சீனிவாசன், சங்க இலக்கியத்தில்; தாவரங்கள், பக்.245.
10. கு.வி.கிருஷ்ணமூர்த்தி, தமிழரும் தாவரமும். ப.120.
11. மகிழேந்தி, சுற்றுச்சூழலியல் நோக்கில் சங்கத்தமிழகம், பக்.81-82.
12. கோவை இளஞ்சேரன், இலக்கியம் ஒரு பூக்காடு, ப.410.
13. தொல்காப்பியம், எச்சம், நச்சர் உரை, 40.

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மைச்சான்றுகள்

1. வேங்கடசாமி நாட்டார் ந.மு. வேங்கடாசலம்பிள்ளை, ரா-அகநானூறு (மூலமும் உரையும்), கழக வெளியீடு, சென்னை - 600018. 1944.
2. அறவாணன். க.ப. - அற்றைநாட் காதலும் வீரமும், மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம், சென்னை 2002.
3. இளம்பூரணர் (உ.ஆ)- தொல்காப்பியம் (பொருளதிகாரம்), கழக வெளியீடு, ஆறாம் பதிப்பு - 1974.
4. இளஞ்சேரன். கோ.வை.- இலக்கியம் ஒரு பூக்காடு, ராக்போர்ட் பப்ளிகேன்ஸ், சென்னை - 17.1993
5. கிருஷ்ணமூர்த்தி- தமிழரும் தாவரமும், பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம், திருச்சிராப்பள்ளி..
6. சண்முகசுந்தரம். ச.- தமிழ்நாட்டுத்தாவரங்கள், மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம், சிதம்பரம், 2002.
7. சாமிநாதையர், உ.வே.- குறுந்தொகை, உ.வே. சாமிநாதையர் நூல்நிலையம், சென்னை - 600 090. 1973.
8. சீனிவாசன், கு.- சங்க இலக்கியத் தாவரங்கள், தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம் பதிப்பகம், தஞ்சாவூர், 1987.
9. துரைச்சாமிப்பிள்ளை, ஓளவை.க- ஐங்குறுநூறு (மூலமும் உரையும்) , கழக வெளியீடு, சென்னை - 60001. டிசம்பர் - 1966.
10. நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ)- கலித்தொகை, கழக வெளியீடு, சென்னை, 1958.
11. நாராயணசாமிஐயர், அ.- நற்றிணை நானூறு (மூலமும் உரையும்) கழக வெளியீடு, சென்னை, 1956.
12. நாற்கவிராசநம்பி - அகப்பொருள் விளக்கம், கழக வெளியீடு, சென்னை. 1992.
13. நெடுஞ்செழியன், வே.,- தமிழர்கண்ட தாவரவியல், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் சென்னை. 2005.
14. பானு நூர்மைதீன், வா.கா.- பழந்தமிழ் அகப்பாடல்களில் நிலமும் பொழுதும்... பர்வீன் பதிப்பகம், திருச்சிராப்பள்ளி.
